—to—

minna, pene näit jõõlub kenid! nonukand
kül ükse taga ja hüüd nid: pereralwas,
pereralwas! ehpe ie ps. lohhi; aga pole
redagi. fulane ütlelakki tegema, keine
meie läind umber maja käimo ja waatan
fet kulnud ära ja ütlend: Tamm oo väge
kõeln aeg, mõnna keikjõe mõnnä mõtt!
panneme minnema! ütleked läinnee
pääle ja rõkutanna; keiserneeg tuvand
vond ütle katse läind ärajna nirsi pambu
ots kinni, jee ~~kinnend~~ kesse: tarse ran-
neest, ükse kauk ole jeuka, mõnna mes
vilger peimi! ehkmõa rõkutand edasi
ilma et ütegi ütlensel teadmed, kus külge
inkund kuri kõle ükse ärajna, näiwa näalt
pemimema, esimesse habu ka kund kuiwa,
jee ütlend: minnee hole a kuhus kaeda,
wõttame ülälla! jõõe roztnes: mõistu
ada! panneme pühad jukku, kaga aega
wälla wõtta kül! Sõr pannud emme pühe
jukku kaxaid sõr habuse wälla wõtma
pole ennam wälla wõtta ükt ainet,
habu olnud annu kaiwu põhjas seimed,
Sõr meked istlend, kahe kerka ü kenee
pääl ja läind edasi; jaand näad mere
pääle jaand fäal alnud jää jees naju
leise habu kuiwand jääb sõrse jee ütlend,
ollemee habu kuhus meneje, wõttame
ülälla! Jõõe ütlend: müistu hädä! panne
me pühad jukku kaga aega wälla wõtta
kül! Fäal meked panud jälle ühe pühad
jukku sõr kaxand habuse wälla wõtma;
kaga naju leise habuga raiwul nenda ka
sünd habu olnud annu mere põhjas pole
wälla wõtta ükt ainet. Tõnda läind
meked sõr mõlemee ülma habuga jälle
koju.

8a Wanasse kui noonu ja päris walla mõlemad
mõisad kenisse, sõr ala walladel sajeli: Jee kaits
mull! väimesse, ja sõr ala ka sõnda ja nõud
ja perssmisse ütna pääwa kanal. Sõr palnud
rahka käiatesse ka pandu. Kõik Õuha wäi
Waljala kirikehena meest, (ma ei tea ütelt)
perenud ema nukjõsse; jee actud linna

—to—

jõlla rahku, jaand fäal jelle essi nerfa
meest kuhuvõi linnasse teise mõisa kübjas
tulnud tegi taale waata meest nerknud seda
jälle, aedne teisse rahu linna jaand jälle
nest pay pei ka lahki jaand, sõr ka läind
kohta hakad tõmema (naju jee mõa ala)
ka japsteke nättega mõda neesi jällitseli
ka läind ka tõmete hänad jällitsema ja tõma
ned häna sidu sõr sid nüandega tuhkiise
ütlend: olge tänued kulla häna mõnd ma
alam kõige pajene neeste ülle Ho wahha.
Häne hakand haga ühinatsema et ka põr
pidu ära tanistaky ka ütlend: Oh äni aeg häna
pühäpäe täie sõnd ära, mul kõwad näad,
ma damen tõmad hänad: Meest tulnud
ka hakse, jaand linna wõrawasse nattorse jemale,
fäal kahned sarnemõisa
kubjas janiga wastas meest kõnsand,
Kiebja oma jaan: tiine kübjase ära ja
pereand Seda fäal jälle ta oma jaani
kõnesse, jee läind rahe jälle rahka
kaebarjes aga rahku henad alnud oma
peipskesse ku kjus, jelle meesse ennam
rohke ajand si. Tarbis wõsse et mees
ka teise pünsse jälle ära näerstab.

9. Wädaja.

Klaskil keenud penemees oma naisega jaans
wädajad fulane alnud jauna ahju pääl
fulaja kuulama; perenees ja naine keind
näe wädajad omale, jaand need ealja
läind sõr fulane keenud omale ka aga
ali ükse, sõna ütna ujinatand ja wädaja jäänd
wolme jalaga, jee ütlend sõr fulasele: mis
ma nüüd tee? ma olen nõgane, kui jaab
auna mulle ainelise sõr ma muna sündma?
Fulane ütlend: peab ja jeda mis keised
wädajad, sõr fulase wädaja koond ära seisle
järjest jeda mõr keised ka wälja ka wong alid,
mõni rond keise: alid keda rätte jaand, sõr
alnud rahe kerka ka tallal, fulane läind
sõr ise keda ahis keisle näest ka hti pääst
mas: Pere naine ainud oma wädajad ole
ka pääs jõua, ainud ära pattega pudru
ära, ainud sõr ise: Müisu, müisu, müisu,
sõr wädajad kahnud jõoma, ise rond wädajad
alnud oo wälja; nui pereinaine pudru ülen